

Всредз това радостно чаканіе евангелистз Матей іоше еднаждь казва за последнѣ-тѣ пакость на юдеи-тѣ, кои-то мыслахѣ, че съ стражѣ и печатз ще задържатз въ гробз-а сына божіаго; като слѣшамы това, дохажда ни на умз, какъ е много пѣти малка мѣрка-та на человекѣскій-а умз, кой-то не може да постигне велики-тѣ сѣдове божіи, нито имз са покорѣва, ами са трѣди да опровергне онова, кое-то не може да докѣчи. При конецз-а на утренна та цѣрква-та прослава Іосифа, кой-то е погребалз Христа:

Дойдете да прославимз Іосифа, кой-то винаги са споманѣва; кой-то дойде ношемз при Пилата и замоли за животз-а на сички-тѣ: дай ми тогова странца, който нема, гдѣ да си подслони глажѣ-тѣ; дай ми тогова странца, когото лѣкавий-а мѣ ученикз предаде на смърть; дай ми тогова странца, когото като гледаше майка мѣ на кръстз-а да киси, плачаше и ридаше: „увы мнѣ, улы мнѣ, чедо мое улы мнѣ! — Оно, що предрече Сімеонз въ цѣрквѣ-тѣ, днесъ са исплзни: тебѣ ще ти прободе ножъ сърце-то! но претвори плачѣ-а въ радостъ на воскресеніе-то си.“

Колкото повече са приближава край-а на христово-то страданіе, то слѣжба-та божіа се по слакна бѣва, и цѣрква-та, коя-то не е имала соучастіе въ тѣло-то господне презъ самый-а тойзи день на негово-то заженіе, пакъ пристѣпка въ свѣотѣ кзми тѣзи съ утѣхѣ пзлнѣ тайнѣ. Та и дарове-тѣ на светаго дѣха дѣли, чрезъ кръщеніе-то, кое-